

La insensatesa

Fa pocs mesos, encara, el senyor president del govern d'aquest regne inefable d'Espanya –Rodríguez de cognom, conegut per Zapatero– somria satisfet explicant davant les càmeres que som el *number one* mundial en quilòmetres de vies d'alta velocitat, i que ho serem més encara en un any o dos. Que som també els primers en autopistes, i no sé si en alguna mostra més d'esplendor i de riquesa suprema. De manera que, mentre el miracle econòmic espanyol –il·lusió, fantasia, aire calent, serpentina i confeti– es dissolia en l'aigua freda de la realitat, s'apagava com el final d'una fireta, es desinflava com un globus quan deixes de bufar, el nostre gran líder modern, figura mundial, feia ufana dels milers de quilòmetres d'Alta Velocitat Espanyola, sobretot espanyola, que ens col·loquen al capdavant dels països del món. Som objecte de l'enveja universal, mirall dels nostres veïns, com ara Alemanya o la Gran Bretanya, que, pobrets, queden a milers de quilòmetres de vies veloces darrere nostre. Queden també a milers de milions d'euros gastats en aquesta vanitat extrema, orgull nacional, que permet viatjar tan veloçment i tan espanyolament de Màlaga a Valladolid o de Còrdova a Lleida, amb gran festa i alegria del senyor president actual i supose que també del passat i del passat encara, de González a Aznar a Rodríguez, emocionats tots en veure com es reforcen les vèrtebres de l'espina d'Espanya, com Espanya es vertebrada més encara, tal com recordava fa poc la ministra que fomenta aquestes coses i no moltes altres. I bé, aquesta insensatesa de nou-rics, vanitat i supèrbia, és la mateixa que els va portar a fer aquell nou aeroport de Barajas, més milers de milions, i a fer túnels perforant el granit del Guadarrama per tal de guanyar tres minuts anant de Madrid cap al nord; i així podríem continuar encara, començant, fa molts anys, amb l'Exposició Universal de Sevilla, que segons em confiava un alt càrrec socialista "mai no se sabrà quants diners va costar, quants bilions", i que no va servir de res,

Joan Francesc Mira

segons que em contava també un amic sevillà, antropòleg. De manera que Andalusia, encara i encara, té prop del 25% de funcionaris públics i un percentatge semblant d'aturats, desocupats: tants funcionaris i tants desocupats com Extre-

madura, i gairebé tants com Castella - la Manxa, els tres territoris subvencionats tan generosament des de fa més d'un quart de segle. Però això a qui importa, si podem presumir de tindre més alta velocitat que ningú (sempre, això sí, que aquesta velocitat espanyola no vaja de València a Barcelona), i potser també més autopistes i més aeroports descomunals, tot i que siguen de funcionament caòtic i tercermundista.

I no hi fa res, a l'hora de la insensatesa nacional, de recordar que Espanya ha estat 25 anys acostant a la mitjana europea la renda *per capita* gràcies als diners que ens regalaven països com Holanda i Alemanya, que no es permeten tants grans balafiaments. I no és obstacle, a la insensatesa dels governs successius de Madrid, de recordar que som també els primers d'Europa, i de l'ample món, en dèficit abismal de la balança dita per compte corrent, que vol dir que gastem més que no produïm, en proporcions ruïnoses. Ni que som els darrers en productivitat i en més petits detalls, com la despesa en serveis socials o en investigació. Coses sense importància, ja que tothom estava tan feliç i content mirant com érem els primers en construcció d'habitatges inútils, tants cada any com França, Anglaterra i Alemanya juntes, països endarrerits, no tan moderns ni dinàmics com nosaltres. I sí, efectivament, som els primers en atur, en desocupació, els primers amb molta diferència, ara i abans, però això tampoc no té tanta importància, comparat amb l'esplendor de l'alta velocitat. Com ha estat possible tanta insensatesa i durant tants anys, tanta vanitat, tanta buidor, tant d'orgull i tant d'exhibicionisme fatu, només s'explica si hom recorda la història d'Espanya, del Cid al toro d'Osborne. Però d'això, potser, ja en parlarem un altre dia.

"I sí, efectivament, som els primers en atur, en desocupació, els primers amb molta diferència, ara i abans, però això tampoc no té tanta importància, comparat amb l'esplendor de l'alta velocitat"